

[Poul Hartling.]

offentligt udtalte han sig imod det i sommer. Men så kom der jo en belejlig stund, hvor man kunne udnævne en markedsminister, og vi håber, at den nye minister må blive til gavn og glæde ikke bare for regeringen, men for landet. Det må dog stå klart, at en markedsminister alene gør det ikke; men hvis udnævnelsen af et sådant regeringsmedlem er udtryk for en mere realistisk indstilling til markedsproblemerne, skal han være hilst med glæde.

Det er i øvrigt lidt vanskeligt at holde rede på, hvad regeringens forskellige medlemmer mener om disse spørgsmål. Når økonomiministeren er i New York, udtaler han sig meget mere positivt, end han gør herhjemme. Når statsministeren er i Strasbourg, taler han ligesom på en lidt anden måde, end det lyder herhjemme. Det er måske i det hele taget et kendetegn for den nuværende regering, at de interessanteste taler holder de i udlandet. Det kunne jo næsten få én til at opfordre ministrene til at rejse lidt mere, altså dem, der er i stand til det.

Den seneste udvikling synes i øvrigt at pege på, at statsministeren forsøger at finde en positiv løsning af Danmarks forhold til fællesmarkedet. Det vil vi gerne anerkende. Markeds spørgsmålet er så afgørende og af en sådan rækkevidde, at det ikke egner sig til at være partipolitisk kastebold. Det må løses i fællesskab, og det må løses ved et samarbejde mellem de ansvarlige partier. Vi opfordrer regeringen til at føre en aktiv, positiv, energisk politik på det markedspolitiske område.

Det tredje spørgsmål, som trænger sig på, er naturligvis skatteproblemerne. Der er i vort nuværende skattesystem sådanne mangler, at der er al grund til, at vi tager spørgsmålet om skattelovgivning op til drøftelse. Det er jo problemer, vi har haft på dagsordenen i flere år.

Den højtærede finansminister sagde for et par dage siden, at det nuværende skattesystem er indrettet — jeg citerer — „så idiotisk som næsten muligt.“ Det er unægtelig hårde ord i oktober og hårde ord af en socialdemokrat, som tilhører det parti, der har haft ledelsen af regeringen i de sidste 13 år og i 7 af disse 13 år har ledet en flertalsregering. Det må dog virkelig siges, at

der falder et tungt ansvar på regeringen for, at vi stadig væk har et skattesystem, der er „så idiotisk som næsten muligt“.

Vi har fra venstre fremlagt nogle retningslinjer for en skattelovgivning, en skattelovgivning, som skal passe til et moderne samfund og et samfund i udvikling. De to hovedpunkter i disse retningslinjer er for det første, at vi skal gøre skattesystemet mere enkelt og overskueligt og altså gennemføre en administrativ forenkling. Og for det andet, at man flytter en væsentlig del af beskatningen fra skat på arbejde og opsparing til skat på forbruget.

Hvad det administrative angår, må det være i alles interesse — i hvert fald set fra et liberalt synspunkt — at administrationen bliver enklere, og at den derved også kan blive så billig, som det nu er muligt både for det offentlige, for erhvervene og for borgerne. Derved frigøres både penge og kræfter til en produktiv indsats. Det må være vigtigt for den enkelte skatteyder, at han kan overskue, hvor meget han skal betale i skat af sin indkomst, og også derfor må skattesystemet være så enkelt, så overskueligt som muligt.

Det andet hovedpunkt, at flytte en større del af beskatningen fra skat på arbejde og opsparing over på forbruget, er for os kernen i en virkelig skattereform. Det må være afgørende, at opsparingen kan holdes skattefri, således at flid, initiativ og indsats ikke straffes. Derfor må det være vigtigt, at omlægningen foregår i den retning, som vi her har peget på, og som vi vel også er enige med andre partier om. Flytter man en større vægt over på forbruget, må det imidlertid være helt afgørende, at man sørger for, at det ikke kommer til at gå ud over folk med lave indkomster og familier med børn.

Regeringens forslag kender vi jo endnu ikke. Det er stadig ikke fremsat, men vi forstår, at tryllemidlet, ligesom i fjor, hedder en kildebeskatning. Statsministeren talte meget om det i sin åbningstale. Som et blad har skrevet, synes det mere at være partilederen end statsministeren, der talte. Der var næsten ikke det problem, kilde-skatten ikke kunne løse.

Efter vor opfattelse er der i en sådan kilde-skat ikke nogen virkelig skattereform. Det er en ændret opkrævningsordning, og det er en opkrævningsordning, som er ad-